

LBRIIS

Adrian Melicovici
books

ECOURI

DIN

SODOMA ȘI GOMORA

Independent Film

Partea întâi. VREMURI SCHIMBĂTOARE	7
Nedespărțiți până la moarte.....	9
Visul lui Antonio.....	14
Minunea.....	16
Pe sticla micului ecran.....	22
Un gând, o lacrimă, o floare.....	28
Drama familiei Walker.....	33
Urmele răpirii.....	39
Un român îndrăgostit.....	45
Jocuri de adolescenți.....	50
Petrecerea.....	58
Ecouri din Sodoma și Gomora.....	69
Partea a doua. PRESIMȚIRI	83
Viața lui Antonio.....	85
Generații de sacrificiu.....	94
Politica internațională în anii '90.....	99
Tony își trăiește viața.....	102
Previziunile Rosei.....	113
Rosa devine femeie.....	123
Peripeții nocturne.....	131
O seară de coșmar.....	136
Explozia.....	143
Un veac însângerat.....	151
America tărâmul făgăduinței.....	155
Tony este uluit.....	159
Tragicul sfârșit.....	168
Revedere neașteptată.....	173
Două inimi, o singură iubire.....	182
O noapte de neuitat.....	192
Partea a treia. „APOCALIPSA”	199
Un fapt neașteptat.....	201
Arc peste timp.....	206
Tony invitat „pe sticlă”.....	212
„Șocul de seară” și o nouă surpriză.....	216
Schimbarea lumii.....	233
Ultimul val.....	244

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

VREMURI SCHIMBĂTOARE

Nedespărțiți până la moarte

În acel moment, cei doi făcură cunoștință pentru prima oară cu adevărat cu Regăsirea, vocea lăuntrică din conștiința lor, tumult maximal al dorinței și simțurilor pe care știau în sinea lor că au avut-o dintotdeauna. Acolo, în plin întuneric, aproape de zgomotul ploii interminabile și obraznice, se mângâiară la nesfârșit contopindu-se într-o singură ființă, reîntregită după îndelungi căutări, de-alungul unor ani de vise deșarte și în fapt, dureroase neîmpliniri. Se priveau prin noapte direct în ochi și începură să-și mărturisească astfel și reciproc cât de dor îi fusese unuia de celălalt până să se cunoască. Cu bătaii ale inimii, cu speranțe renăscute, încolăcindu-i cu vraja unei clipe cât o viață, îi acoperi necruțător de frumos o iubire fără margini. Nu mai erau în stare să-și amintească nimic din existența lor de până atunci. Poate doar începuturile palide ale altor timpuri când, însetați de naivitatea tinereții, încercaseră spre lauda lor totuși să-și găsească partenerul ideal. Dar ce înseamnă așa ceva? Ce trebuie să vedem la bărbatul sau femeia pe care ni-i dorim? Frumusețe? Ce fel de frumusețe? Fizică, interioară, amândouă? Înălțându-se excitați și fericiți, cei doi adulți reușiră prin extazul acelei clipe să simtă că totul pleacă din nobilul suflet, acela pe care îl considerăm ca fiind pereche. Ce s-a întâmplat mai departe aparține scenariului conform căruia doi oameni nu fac sex ci nemărginită dragoste. Căci așa poți trece dincolo de bariera unor principii și prejudecăți, deseori păgubitoare. Pentru că în fața curățeniei sufletești, sentimentele se deschid ca un evantai amețitor și se transpun mai apoi în gesturi necontrolate și totuși dirijate de Dumnezeu și mulțumirea Lui că un bărbat și o femeie se împreună ireversibil și nevinovat de sincer pentru totdeauna. Alunecând cu blândețe, dar și nerăbdător să o atingă, mâinile lui se lăsă peste coapsele calde ale tinerei femei, moi și înnebunitor de catifelate. El o simți cum tremură

de dorință și îi repetă fără oprire:

- Te iubesc, dragostea mea...

- Și eu te iubesc, șopti ea încălzită de trupul care de acum o acoperea, încercând să meargă departe, tot mai departe... Mâinile ei se vânturau răsfirate peste ceea ce mai apoi simți înăuntru, în corpul și în viața ei. Se întâmpla ceva imposibil cu foarte puțin timp în urmă. Dar inimii nu îi poți da ordine. Mai mult, încerci fără succes să o înlănțui într-un cerc de gheață, inutil și fără motiv. Limba lui se plimbă lin peste sânii ei ușor întăriți în timp ce buzele amândurora se atingeau înfiorător de plăcut. Dezveliți, dezbrăcați, atingând culmea plăcerii, se mișcau unul peste celălalt uitând de tot restul lumii.

- Nu te opri, o auzi el amețit de secunde abia trecute. Și se petrecu un lucru magic. Orgasmul lor se întâmpla în același timp, ca o răsplată a iubirii pe care și-o purtau. Cel mai frumos moment de la păcatul Evei încoace, amintea pentru a infinita oară de continua căutare a sufletului potrivit. Oricât ar fi de târzie, o iubire adevărată tot se întâmplă. Poate cineva să contrazică faptul că nimeni nu-i rezistă? Slăbiciunile oamenilor trebuie speculate de ei înșiși și în folosul lor. Însă până să se ajungă aici, calea e lungă, presărată cu obstacole, cu dezamăgiri, cu greșeli din care lumea învață încontinuu. Prin așa ceva trecuseră inevitabil Tony și Rosa. Au trăit fiecare în parte propria dramă. Și-au ușurat cât au putut nefericirile, dar adevărata revelație s-a petrecut acum, când s-au întâlnit. Imprevizibilul și-a făcut încă o dată datoria, aducând cu el ceva nou, frumos și totuși dorit de cei doi încă de la vârsta adolescenței. Încărcați de nemeritată suferință, deseori zadarnică așteptare, se strânseseră unul în brațele celuilalt, ca într-un legământ sacru, jurându-și sincer și în tăcere să trăiască în dragoste adevărată, nedespărțiți și până la moarte.

Adormiră așa, contopiți de clipele magice care îi mai înconjurau încă în plină trăire a iubirii și a nopții ce îi învelea cu discreția ei superbă ca o pătură invizibilă, ca un

înveliș al secretelor știute și neștiute, ajutându-i să viseze în sfârșit liberi la ce va fi de acum înainte. Somnul nu le mai fu tulburat cu nimic după ce ani și ani în care fiecare în parte își făurise propria istorie, a bucuriilor și dezamăgirilor, lacrimilor și zâmbetelor, mulțumirilor și nemulțumirilor de ceea ce au avut sau măcar au încercat să aibă.

De la marea Tragedie trecuse un timp totuși scurt. Țipetele sfâșietoare, strigătele de ajutor, flăcările necruțătoare, nu erau departe nici ca timp și nici măcar ca spațiu. Doi oameni care se iubeau porneau la un altfel de drum, către un altfel de orizont. Limitele suferințelor îndurate dispăruseră în noianul unor amintiri pe care abia acum și-ar fi dorit să le șteargă din jurnalul vieții. Dar nu era ușor. Nu le era ușor să treacă peste lucruri care îi marcaseră atât de profund încât să spună cu naivitate că în urmă nu a mai rămas nimic. Rănile li se cicatrizaseră dar crescuseră odată cu ei.

Zorii zilei următoare nu întârziară să apară și astrul zilei le lumină odaia, odată cu trupurile încă goale și dezvelite. Părul Rosei rămăsese la fel de frumos și câteva șuvițe picară tandru peste umărul tânărului întors cu fața în jos ca un somnoros notoriu. Chipul lui Tony fu scaldat de căldura primelor raze de soare. Se schimonosi puțin și nu întârzie să întredeschidă ochii. Se trezi amețit și întinse o mână către radioul de pe noptieră, răsucind butonul. Dintr-o dată se lumină la față când auzi un refren drag. Fata se trezi și ea la auzul acelei melodii superbe. Era bluesul lor preferat, „Wonderful life”.

- Ce faci iubire? întrebă ea cu voce lină.
- Mă gândesc la tine și la tot ce însemni tu pentru mine.
- Și ce înseamnă? se interesă ea curioasă.
- Înseamnă tot ce poate fi mai frumos pe lume.
- Și ce e mai frumos pe lume?
- Dragostea, încrederea, siguranța.
- Adică?

- Adică tu, Rosa. Tu însemni totul pentru mine.
- Dumnezeu îmi spune că nu, inima așîderea.
- Tony, aș vrea să te întreb ceva și să fii sincer cu mine.
- Spune, iubito.
- Ai mai iubit pe cineva ca pe mine?
- Nu Rosa, nu am mai iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine.
- De ce mă iubești? îl mai întrebă ea mângâindu-l pe păr drăgăstos.
- Pentru că ai suflet, Pentru că ești frumoasă. Pentru că nu m-ai mințit. Pentru că nu m-ai uitat. Pentru că m-ai primit în viața ta fără nici o rețineră. Pentru că tu nu ești genul de femeie care să provoace suferință. Pentru că știu ce și cine ești. Pentru că gândești ca mine. În tine mă regăsesc și mă simt fericit. Pentru că ești oglinda mea.
- Pentru, pentru... de ce repeți mereu așa? fu el iscodit.
- Din cauza motivației. E mai convenabil decât „datorită” sau „deoarece”. ”Pentru” este în favoarea a ceva, a cuiva.

Rosa îl privea uimită pe bărbatul de lângă ea. Acest român o provoca mereu, fără încetare, mai mult decât toți americanii pe care îi întâlneau. Nu se putu abține să nu-și amintească chiar acolo, de față cu el, primele aventuri de care avusese parte. Cunoscutese tot soiul de indivizi care nu tânjiseră decât după trupul ei superb. Unii se dovediseră a fi degeaba simpatici și pe deasupra oameni cu afaceri prospere. Alții frecventau prosteste cluburile de noapte unde plăcerile se oferă ca la market. Dacă altcineva înaintea lui Tony îi spusese că o iubește, o făcuse din poftă animalică, privind-o ca pe un apetisant obiect sexual. Alții o consideraseră o „marfă” nefiind în stare să facă diferența între ea și numele ei, asociindu-l cu averea tatălui, celebrul miliardar Walker. Căci acesta era blestemul multor femei. Să fie tratate superficial, ca niște obiecte ori de o utilitate exclusiv practică sau chiar decor artizanal. Existau bărbați proști și din păcate încă mai există, care consideră că statutul social le conferă drepturi tembele, de autoritate masculină la cel mai de jos nivel. Excepțiile

erau rare, și dintre ele făcea parte și Tony.

Așa gândea Rosa și nu se abținu să nu îl sărute pe iubitul ei, în loc de banalul „Bună dimineța”. Oricum era deja târziu să-l mai salute, după ce îl ținuse de vorbă.

- Eu mă duc la duș, spuse ea, iar când ajunse în dreptul băii se uită la el chemător și-i făcu fără nici un cuvânt semn cu arătătorul, ca și cum i-ar fi spus „vino-ncoace. Tony înțelese, apoi se ridică din pat și se repezi spre Rosa luând-o în brațe și intrând așa cu ea către cada ispititoare.

- Obraznic ce ești, îl alintă ea, pălmuindu-l în glumă. În minutele imediat următoare, apa cădea cu presiune peste ei, excitându-i și mai mult. Ea îl mângâie pe tot corpul și când ajunse într-un anumit loc se lipi de el obligându-l să reacționeze sub stropii fierbinți. Se aflau într-o imensă cadă care aproape se umpluse și curând se scufundară împreună într-o baie de spume, sărutându-se și atingându-se la nesfârșit. Ai fi zis că se tem să nu le fure cineva prilejul de a se simți atât de bine.

- Tot mă mai iubești? îl întrebă ea ușor ironic.

- Tot te mai iubesc, răspunse el împăciuitor.

- Dintre toate națiile lumii, de ce a trebuit să mă pricopsesc tocmai eu cu un român? De ce nu un francez, un italian, un german, un spaniol, un chinez chiar? glumi Rosa.

- Un arab chiar...

Ascultând această ultimă remarcă, Rosa se schimbă dintr-o dată. leși din baie aruncându-și un prosop peste ea și dispăru în cameră. Tony făcuse o greșeală fără să vrea și își dădu seama de asta. Amintirile dureroase parcă sunt un ecou al suferinței. Cei doi se regăsiseră tocmai în urma acelor amintiri care, culmea, îi unise pentru totdeauna. Tony și Rosa retrăiră încă o dată în plus anii când erau adolescenți, împrejurările în care s-au cunoscut, dramele comune. Stăteau așa, ca hipnotizați. Vedeau fiecare în parte imagini peste imagini. Vedeau adolescența lor zbuciumată. Vedeau vremurile din urmă cu 13 ani când nu știau încă nimic despre zbuciumul lumii în care

trăiau. Minute în șir tăcură aproape solemn, uitând clipele de mai înainte. Apoi căzură în trecutul care iată, câteodată îi mai prindea din urmă.

Visul lui Antonio

Supărat că trebuie să plece la școală pentru a bate ca un prost din palme, tânărul bombăni pentru a suta oară în acea dimineață că este obligat să facă lucruri contrar voinței lui. Cu numai o seară în urmă, vizionase în mare secret, chiar și fără știrea părinților un film pe video. Pentru asta plătitise „intrarea” cu suma de 10 lei, practică obișnuită la români datorită cenzurii care îi împiedica să vadă ceva mai bun la televizor. Deși ochii îi trădau uneori o inteligență scilicet, totuși nu înțelegea de ce trebuie să se uite la televizorul altuia, străin fiind, și nu la cinematograful. Nu înțelegea de ce trebuie să primească doar o anumită cantitate de zahăr de la alimentara din colț ori de ce nu putea să cumpere dacă avea posibilitatea câtă pâine ar fi vrut; de ce trebuie să vină câte o zi când mama lui îl forțează să piardă timpul la cozi imense, ca să cumpere de-ale gurii; de ce nu avea voie să-și manifeste nemulțumirea față de toate acestea în public; de ce trebuie să-l considere pe șeful statului un „părinte ocrotitor”; de ce trebuie să cumpere ziarul „Sportul” doar laolaltă cu „Scânțea”? În asta din urmă nu găsea chiar nimic interesant în afara rubricii „Faptul divers” că-n rest nu făcea altceva decât să descopere cu scârbă tot soiul de telegrame de felicitare pentru „cel mai iubit fiu al poporului”. Se minuna când citea despre producții record la hectar și despre marile realizări ale socialismului. Astfel, nu înțelegea de ce rafturile magazinelor erau mai mereu goale, dacă totul mergea așa de bine; și acum, colac peste pupăză, era chemat cu de-a sila să vizioneze ore în șir lucrările celui de al XIV-lea Congres al Partidului

Comunist Român căruia trebuia să-i mulțumească veșnic în spectacolele organizate de sărbători și nu numai. Mai mult ca niciodată, intră pe poarta liceului cu un gust amar. Își amintea totodată că noaptea trecută, imediat după miezul nopții, fusese întrerupt curentul electric. Din motive de „economie” ar fi fost răspunsul. În orice caz, odată ajuns în clasă, laolaltă cu ceilalți colegi, nici nu apucă să-și ocupe locul în bancă bine, că fu nevoit să se ridice cu palmele bătând și se trezi strigând „Ceașescu-P.C.R.” ca și cum dictatorul i-ar fi auzit din televizor. Îl auzi pe senilul moșneag, în mod repetat:

„- În cincinalul care va urma, va trebui să facem totul...”

Dar Antonio, căruia familia și cunoscuții îi spuneau scurt „Tony”, încercă plictisit să trișeze și scoase din ghiozdan singura revistă care îi plăcea: „Știință și Tehnică”. Începu să o răsfoiască și peste foarte puțin timp, privi în jur uimit: toți ceilalți murmurau din ce în ce mai tare, vorbind între ei; dirigintele stătea de vorbă cu un coleg profesor; nimeni nu mai era atent la micul ecran. Doar lucrările partidului continuau cu o cuvântare lingușitoare ținută de primul-ministru al Guvernului, tovarășul Constantin Dăscălescu. Așa trecură mai bine de două ore și încă nu se terminase. Deoarece tovarășul Nicolae Ceașescu mai avea multe de spus, ca să fie „reales la al XIV-lea Congres”. Într-un târziu, copiii fură trimiși acasă. Tony se bucură de sfârșitul acestui calvar și plecă în grabă punându-și în sinea lui tot mai multe întrebări.

- Ei, cum a fost la școală, îl întrebă tatăl lui deschizându-i ușa și privind-l iscoditor.

- Nu am făcut ore. Ne-am uitat la televizor.

- Aha, făcu taică-său, pricepând despre ce era vorba. Hai să mănânci, adăugă, că ți-a făcut maică-ta tacâmuri.

Tony nu fu tocmai mulțumit. În după-amiaza aceea ar fi vrut să aibă altceva în farfurie. Nu putea să uite niciodată cum își rupsesse toți nasturii de la cămașă înghesuindu-se la o coadă ca să apuce o pungă cu tacâmuri și alte

„pipote”. Căci acestea erau „specialitățile” oferite de comuniști „oamenilor muncii”. Curând, se făcu seară, apoi miez de noapte și Antonio visă că moșneagul de la televizor va fi pedepsit pentru minciunile gogonate îndrugate și că va putea să citească liniștit o carte bună și peste noapte când poate va sosi ziua să nu se mai întrerupă curentul electric. Măcar atât și nimic mai mult...

Minunea

Se spune că orice minune ține trei zile. Indiferent cât durează, aceasta descreștește frunți, dă impuls unui curent care în democrațiile autentice se numește Libertate. Gustul ei îi răvășește până la extrem pe oameni. Românii au trăit și acest moment în care nu mai sperau, într-atât era de neagră și de autoritară dictatura soților Elena și Nicolae Ceaușescu. Fiind o adevărată catastrofă feminină, monument covârșitor al ipocriziei și snobismului, Elenei îi plăcea înainte de toate bârfa interminabilă, pe scurt, intriga. Batjocura. Defectele acestei femei satanice s-au răsfrânt cu repeziciune asupra țării pe care o cârmea alături de un cizmar necioplit, crescut sub utopia comunismului. Prieten al rădăcinilor teroriste, în speță Yasser Arafat ori Mohhamed al Ghaddafi, dictatorul român reușea în numai câțiva ani de la preluarea puterii să păcălească un Occident naiv și să subjuge un popor întreg. România făcea parte din țările aflate sub influența nefastă a Uniunii Sovietice, un conglomerat de popoare unde rușii făceau legea. Sistemul totalitar excludea din start principiile statului de drept. Există un singur partid, cel comunist, un aparat birocratic supus cabinetelor 1 și 2 (aparținând soților Ceaușescu) denumit simplu dar și înfricoșător Nomenclatura. Aici intrau Guvernul, activiștii de partid, rudele acestora. Lor nu le lipsea niciodată nimic. Aveau autoritate oriunde se deplasau în teritoriu.

Copiii lor învățau la cele mai bune școli și licee. Oamenii simpli trebuiau să preaslăvească pe conducătorii „iubiți”. Nu avea nimeni voie să critice acest regim iar dacă totuși îndrăznea cineva să o facă, intra sub controlul amănunțit al unui aparat represiv, ce rivaliza chiar cu K.G.B.-ul sovietic. Era securitatea, plină de spioni și de informatori. Sub Ceaușescu nu existau mijloace corecte de informare. Televiziunea Națională emitea în ultimii ani doar două ore pe seară, fiind singurul canal permis și existent. Ziarele centrale ori județene existau doar cu numele, căci presa independentă lipsea cu desăvârșire. Cenzura era la ea acasă. Proprietățile confiscate. Toate aparțineau Partidului Comunist, tot mai muribund în toamna anului 1989. Un post de radio atrăgea atenția în special seara. Neculai Constantin Munteanu, Emil Hurezeanu și alți profesioniști plecați „afară” erau crainicii pe care îi ascultai cu nesăț cum spun despre dictator tocmai ce acestuia nu-i convenea: Adevărul. De aici și bruiajul. În țară, mai multe personalități erau arestate la domiciliu. Oamenii aceștia erau urmăriți pas cu pas, în tot ceea ce făceau și spuneau. Li se spunea Dizidenți pentru că aveau „neobrăzarea” să critice politica lui Ceaușescu. Pentru că spuneau lucrurilor pe nume, revendicând mai multă hrană, mai multă căldură iarna, libertatea de exprimare, pluralism politic, libertatea justiției și multe altele care însemnau în condițiile date Revoluție.

După ce Gorbaciov, liderul sovietic s-a întâlnit cu George Bush, președintele S.U.A., la Malta, în Răsăritul Europei a început să se întrevadă strălucirea unui alt soare. În Germania, Eric Honecker demisiona. În Bulgaria, liderul comuniștilor, Todor Jivkov, asemenea. În Cehoslovacia se producea „Revoluția de catifea”. În România, protestele anticeaușiste și anticomuniste au început la jumătatea lunii decembrie, 1989, în Banat, la Timișoara. Aparatul represiv nu s-a lăsat mult așteptat. Trupele Ministerului de Interne au invadat localitatea